

GLEDAJ ME U OČI

MARIO BRKLJAČIĆ

SADRŽAJ

Upute za paljenje svijeće na kamenitim vratima (kao prolog)	2
<i>Postoje ljudi koji su spremni</i>	5
<i>Uskrs</i>	6
<i>Obično bi se našli iza zgrade</i>	7
Njihovo posljednje utočište	9
Da i u smrti smo različiti	10
<i>čujte</i>	11
Samo sam pitao zašto moram stajati mirno	12
Ostati ovdje ili otići	14
<i>jednostavno je rekla</i>	15
<i>opasno sam bez para</i>	16
<i>Već danima pada kiša</i>	17
<i>ugasiš joint</i>	19
<i>slušali smo pixies</i>	20
<i>bili smo na koncertu black flaga</i>	21
<i>sjediš u naslonjaču</i>	22
<i>bio je u ratu</i>	23
<i>pušimo</i>	24

<i>Više zaista nisam znao kako da ubijem taj godišnji odmor</i>	25
<i>u vrijeme univerzijade</i>	27
<i>dobro. priznajem</i>	28
<i>ležim i razmišljam</i>	29
<i>samo malo</i>	30
<i>bauljam ilicom</i>	31
<i>sjeti se barbara</i>	33
<i>turisti izlaze iz uspinjače</i>	34
<i>jučer smo se vratili s mora</i>	35
<i>dečki koji nisu obećavali</i>	37
<i>možeš ovdje sjediti i plakati</i>	39
<i>slušajte</i>	41
<i>u vražju mater</i>	43
<i>šef mi je zaželio ugodan vikend</i>	44
<i>ljudi moji</i>	46
<i>on ne sortira smeće</i>	47
<i>zamislite doista čaroban prizor</i>	48
<i>ma gledajte</i>	49
<i>Kad sam loše volje zabijam čavle u dasku</i>	50
<i>poslije posla</i>	52
<i>spavao sam dugo</i>	53

<i>Boro se uspio skinuti s horsa</i>	55
Muha	58
<i>to obično počinje ovako</i>	61
<i>on prodaje rajčice na trešnjevačkom placu</i>	62
<i>ne znam zašto ali ujutro mi stvari izgledaju puno bolje</i>	63
<i>ima prednosti biti pjesnik</i>	64
Viagra	65
<i>sve će bit okej</i>	71
<i>u potkrovlju je 49 stupnjeva</i>	72
<i>ja sam postao alkos kad sam prestao piti vodu</i>	73
ona	74
<i>sjedim za stolom u kuhinji</i>	75
<i>ljudi moji</i>	77
<i>dan je počeo obećavajući</i>	78
<i>eto, na moru smo</i>	80
Što ti misliš?	83
<i>sjediti ovdje i piti</i>	86
<i>danas znam ovo</i>	87
<i>vrhovi nebodera</i>	88
<i>jebi ga</i>	89
<i>mogao bih ti pričati</i>	91

<i>ona kaže: ne mogu više ovako</i>	92
<i>probudilo te pištanje mobitela</i>	94
<i>soba</i>	95
<i>napokon možeš odahnuti</i>	96
<i>ove ulice nezaustavljivo propadaju</i>	97
<i>život je pička</i>	98
O autoru	100
Impresum	101

*jer ja sam rođen i odrastao s muhama.
u kući okruženoj govnama.*

Nicanor Parra

UPUTE ZA PALJENJE SVIJEĆE NA KAMENITIM VRATIMA

(kao prolog)

mučnina. slike sna: psi koji laju ali ja ne čujem taj lavež, pa čovjek koji sjedi na ogradi balkona i zuri u ponor. ali, tko bi to razumio? u zaleđenim lokvama uz rubnik ceste mrtva pročelja tih kuća. i božićne lampice trepere. i kinezi su se prešaltali na kršćanstvo. rade taj nakit od plastike, te djedove božićnjake, girlande, kurce-palce. jebiga, kompa, taj grozni hašiš od kojeg problijediš kao varikinom oprana čarapa pa hodaš takav ušlagiran ovim kvartom, lunjaš između tih nebodera. sivo, sivo, i nečiji nažičani smijeh otpozadi, tamo, iza vinarije ili iz parka kod škole. mrkla je noć i snijeg iskri na tlu smrznutom kao lešina mačke, tamo, uz kontejner sa smećem. otrovao ju neki penzioner. oni vole raditi takve stvari. njihov je strah od smrti golem. tko je im je kriv što su svoje živote sveli na besmisao? sjedneš na tu klupu i zuriš u vrhove svojih čizama. čas ti je hladno, čas toplo. pokušavaš povratiti ali ništa nisi jeo već drugi dan i slina ti je otrovno kisela i curi ti niz bradu polako kao kad nagaziš žvakaću i razapinješ ju po asfaltu kao što su razapinjali njega, prije dvije tisuće jebenih godina. ali, sve je to bilo uzalud, gorčina, gorčina, gorčina, jedino je što ostaje nakon svega. to je ustvrdio i fante dok je umirao u jeftinoj bolnici, od šećera, majku ti jebem. znaš kad će smak svijeta? znaš li? boli me kurac, kažem. uopće ne razmišljam o takvim stvarima. on kaže, ne seri. svi se mi bojimo smrti. ne znam, kažem, više se bojim života. ali, nemoj me tjerati da serem gluposti. više ne smijem lokati jeftino vino, više ne smijem biti s ljudima, više ne smijem ne nazvati majku. više ne smijem uzimati dop. pas mater, više ne smijem ignorirati njega gore. šta si ti tako inatljiv, jebote, viknem u mrak, ne znam kako mu nije hladno tamo, šta se već jednom ne spustiš u kvart pa da sjedneš tu pokraj mene, da šutimo, da se gledamo i smijemo. ništa više. bez uvjeta, bez želja. ono, sasvim jednostavno, u pičku materinu. da te dotaknem, ako je to moguće, ako ti nisi od ničega, od čega smo mi, a tvoja smo slika i prilika? ili smo se raspametili preko svake mjere pa ljudi pričamo sa samima sobom. bože, koji jesi na nebesima, dođi kraljevstvo tvoje... čekam te i ne stižem nigdje i tvoj dodir bi mi mnogo značio. znaš li? sumnjam. boli tebe kurac za sve ovo sranje dolje. i ja mislim da tebe zapravo nema. da ti ako i jesi ne znaš tko si. mislim da svakako nisi onaj o kojem susjedi slušaju na misi. a onda briju po starom. čista savjest, oprost grijeha, 50€ za uskrsenje duše ravno gore, na licu mjesta. vrućina je nesnosna i krupne muhe zuje uokolo jer ih smrad privlači kao nas grijeh i poroci, u pičku materinu, i proroci su poroci na kraju

krajeva i ucviljena rodbina zuri u tu rupu i neki pomišljaju na hladno pivo i cigaretu i ne znaš, jednostavno, i ne vjeruješ u sve to, ali taj svećenik je sijed i glas mu je umilan i mudar i on zna da vi znate da on nije to za što se predstavlja i da baš i ne vjeruje u cijelu tu priču, ali hijerarhija je to, moj kompa, i velik je novac u igri i interesi su složeni kao navigacijska karta i država je jaka i naša budućnost je u njihovim rukama. i svijet se raspada kao lešina na suncu i smrdi i smrdi i smrdi... i uvijek se nađe netko koji te poziva na jebeni optimizam, koji ti ne da mira da patiš, da budeš sjeban ako to hoćeš, i ova namirisana civilizacija ti ne da disati i ne da ti da sjediš besposlen i da zuriš u krošnju kestena koliko hoćeš i da popušiš joint na miru i da se smiješ i da voliš sve što se oko tebe kreće, od gujavice u travi, moj bože, do gugutke i psa koji tamo čeka svog gospodara ispred mesnice i ovu jadnu ludu djecu koja se dosađuju, a dan je lijep i sunčan i stvoren za dostojanstveno, uzvišeno umiranje... dok sjediš tu na klupi, a gluposti ti se roje u glavi. vi mislite da je naš temeljni zadatak otkrivanje istine? ja mislim na jutro koje će osvanuti spljošteno kao pregažena mačka na cesti i crijeva će biti razvučena svud uokolo i djeca će se smijati kao hijene jer im je to kul i video je oko nas i sve je film koji nema kraja i spot neke dance opajdare koja viče i izvodi kate ispred kamere i ne znaš, u pičku materinu, koji se to kurac dešava i koliko je ljudska glupost ohola i zašto mi ne možemo ugasiti taj film... a, ne možemo, jebi ga, jer više nitko nije sam i nitko više pojedinačno ni o čemu ne odlučuje i nas se poslužuje kao u restoranu i mi smo dopustili da postanemo dobrovoljni invalidi. naša sloboda više nije izvan njihova dosega, a nije jer mi nismo znali što ćemo s njom, kurva jedna. molim te, ne daj mi slobodu, ne kažnjavaj me na taj način već uslišaj moje molitve i daj da budem svjedok savršenstva kršćanskog života. meni se čini da si ti već prilično umoran od svega i da si zaslužio odmor i ja ću otići zapaliti svijeću na kamenita vrata. aaaleluuuujaaa! došao s posla i bio je težak dan i dani su, općenito, sve teži i prvo je otišao umiti se i dugo se pljuskao hladnom pa vrućom vodom i rigalo mu se a jeo nije od jutra i sad nije gladan i to ga zabrinjava iako mu se hrana gadi ne pomišlja na to da posjeti liječnika, da mu da nešto za apetit jer već je spao na pedeset kila i više nema snage za uobičajene poslove i nešto ga guši, neka gruda mu se ugnijezdila u grlu i stoji tu već dani. jebiga, ni ovaj put nije skinuo ručni sat i sapun mu se skorio u udubinama i staklo se orosilo iznutra. on ode u sobu i strovali se u naslonjač ruku spuštenih do poda i zuri u sivi ekran televizora i skuplja snagu da dohvati daljinski i pritisne zelenu tipku, i da taj život zaigra pred njegovim očima. više ne znaš šta je stvarnost, a opet čini ti se da je ima previše, da zapravo jedino nje i ima. znaš da mi dođe da odem negdje... ne znam... negdje gdje nitko od tebe ne očekuje ništa i gdje je život manje ohol od ovog ovdje. onda je s naporom ustao i zavrtjelo mu se u glavi ali ipak je zgrabio daljinski i ponovo se strovalio u naslonjač. neki bolestan osmijeh mu je zaigrao na licu i on sad gleda te face na ekranu i pol

pot je bio goli kurac u usporedbi s gospođom oprah na prvom programu i te sablasne prazne maske u njenom studiju, te spodobe koje svoju intimu izvrću pred kamerama, tako neugodno i patetično... i njihova narcisoidnost poprima razmjere opće katastrofe i crno-bijeli dance macabre je bijedna slika smrti u usporedbi s tim praznim nacerenim licima i cijelo to new age sranje samo pojačava dojam da sve ide u pičku materinu i da je naš pad sasvim zaslužen jer pomoć ne tražimo u sebi već je očekujemo od televizijskih svećenika i ti uređaji u našim sobama poprimaju konture križa i mi samo gledamo i čekamo... da nas pokolju svojom majčinskom brigom za opće dobro od kojeg više nitko pojedinačno nema nikakve koristi... onda ugleda taj bonkas na stolu na zelenom računu za odvoz smeća i već je u kuhinji s čašom vode u jednoj i leptirom u drugoj ruci i... jebo ti pas mater, jednostavno, više ne možeš sve to zgutat bez tog leptira u mozgu i onda tek osjećaš ljubav i sreću i dobro je dok traje, a traje kratko i onda te budi pištanje mobitela i zlo ti je i mrziš sve i samoga sebe i znaš da ne otići na posao znači sutra otići na burzu rada u ulicu kralja zvonimira preko puta morh-a... jebiga, poredak stvari je takav i već si na tramvajskom stajalištu u gomili sjebanih šljakera i onda laktovi i grubost ne bi li se domogao tople sjedalice pa ako ti se posreći ili ako se uspiješ izboriti za taj luksuz namještaš guzicu i zuriš kroz zavrani prozor i mrziš sve oko sebe i moliš boga da se pokraj tebe ne dovalja kakav invalid koji hoće sjesti... noć je masna i crna i ti zuriš u vrhove svojih čizama i neki pas lualica ti se pokušava približiti i kruži oko klupe, maše repom i... počne zavijati na mjesec kojeg nema, i vi se gledate kao što vas gleda s prozora svog stana neki tip koji je odlučio to što je njegovo pravo.

* * *

Postoje ljudi koji su spremni
Izložiti svoje živote kao što se izlaže roba u dućanima
(da ne bi bilo zabune ne mislim na divne profesionalne kurve)

Kupi me, kupi me, kupi me...
Cvile dok hodaju uokolo ovim usranim ulicama
Ovog usranog grada

Možete ih vidjeti petkom i subotom navečer
Oslonjene o šank ili na visokoj barskoj stolici:
Svilene čarape, visoke potpetice, košare za sise, umetci na guzicama...

U ruci drže bloody mary ili neko slično sranje
I njihova pohlepna crvena riblja usta ostaju na rubovima čaša
Dok zirkaju u momke obrijanih glava, u dugačkim crnim kožnjacima

O, ti opasni momci s periferije!

Oni dolaze nadmeni i tupi

Oni dolaze ubijati

Ti divni mamini sinovi sa zlatnim križevima oko debelih šija
I pištoljima zataknutim za jajima

Uvijek u čoporima, sami su jedino kad idu srati

Sva ta govna
S kojima ni muhe ne žele imati posla

* * *

Uskrs

Su posvetili jajima

Mladom luku

Svinjama

Da, ne zaboravimo na hren

Jer ćemo naše suze tada tumačiti Njegovim

Skupljeni oko blagdanskog stola

Svečani i uzvišeni kako samo mi znamo biti

Krotko molimo Očenaš i Zdravo Mariju

Spremni na užitak

I neosjetljivi na patnju

Molimo vas gospodine, ne ometajte naš mir

Naše pravo da budemo govna Svete Stolice

* * *

Obično bi se našli iza zgrade
I nakon 2-3 boce boljeg vina (rijetko smo pili smeće)
Utrpali bi se u tramvaj
U kojem je smrdjelo po mokraći i gangreni
Izišli bi na glavnom kolodvoru
Ludi i hrabri
Nabadajući čizmama po zaleđenom asfaltu
Kao u nekoj burleski
Upadali smo u birtije ovog jadnog grada
Dok ne bi našli tipa kojeg smo zvali Lenjin
On je svoj život podario Bogu Alkoholu
I bio je njegov fanatični sljedbenik
Kako samo vjernici znaju biti
Mi nismo vjerovali ni u što
Bilo nam je svejedno
Za smisao i za besmisao
Revolucije kontrarevolucije ideologije
Ovog ili onog predznaka
Sve je to prolazilo mimo nas
I sad mislim da smo između ostalog i zbog toga bili
Sretni
Lenjin je govorio svojoj ženi: Dušo, moram piti da bi mogao leći s tobom.
Smijao bi se iako bi mu zujalo u ušima od njenog šamara
Ne znam zašto smo ga voljeli
On je bio sve samo ne netko koga bi slijedili
Koga bi citirali u društvu
Koga bi pozvali kući
Ipak, bili smo očajni tog dana
Jer je netragom nestao iz svih birtija u centru
Dovoljno pijani da ne osjećamo ni trunku srama
Pozvonili smo na vrata njegova doma
Na pragu je stajao neki usahli tip

U ogrtaču na pruge i papučama od skaja

Izvolite?

Mi trebamo Lenjina.

?

Mladene, ko je to?!

Neki mladići traže Lenjina, dušo!

Reci im da je Milan umro prošli tjedan i nek se gone u tri pičke materine!

Dok smo klizili zaleđenom Tkalčičevom

Boro je rekao: Znači, zvao se Milan.

Ja sam rekao: Hoćemo do Blata?

NJIHOVO POSLJEDNJE UTOČIŠTE

te dvije gospođe u poznim godinama
postale su moje stalne mušterije
(nije lako raditi s ljudima, reći će vam trgovci)

one su obožavateljice coelha paola
mastera
i vodenjaka

uvijek uljudne
uvijek tihe
nekako, ako mogu tako reći, nestvarne

donose knjige o meditaciji
o učenjima mudraca
o pozitivnoj energiji
duhovnoj inteligenciji
podsvijesti
da ne nabrajam dalje

uplašene zdravim razumom
one nose teško prstenje
s kamenjem veličine dječjih glava
one nose čista lica

one nose natapirane kose

one skidaju sve bogove ovoga svijeta
s njihovih teškom mukom stečenih tronova
i spajaju ih u za njih pripremljeno posljednje utočište

mudre gospođe oslobođene muke rađanja

u sigurno utočište svojih mrtvih međunožja

DA I U SMRTI SMO RAZLIČITI

I nemojte vjerovati vojnicima Crkve
Koji mrtve izjednačavaju
Samo za vašu utjehu

Oni svoje mrtve ne bacaju u blato

Oni svoje mrtve spremaju u kriptu
U mir sjajnih katedrala
I pričaju im priče
Stare dvije tisuće godina

Oni njihove moći
Nose uokolo
I učvršćuju vlastitu moć

Tako je obična smrt
Sredstvo i cilj
Ili, jednostavno rečeno
Moneta za potkusurivanje

Oni žele da vi budete mali tihi vrijedni

Mravi

Koji rade za maticu majku

Aleluja!

Besplatno

* * *

čujte
možete reći što god hoćete, no
ja mislim da sjediti ovdje i pričati
te stare umorne priče
i nije neka naročita stvar
u godinama smo kad je osjećaj umora
odgovor na mnoga pitanja
a tek smo zakoračili u tzv. srednje godine
tupi kao ona muha na zastoru
još jedino možemo puniti čaše
i zuriti u to crveno vino (stolno)
netko spominje putovanje
last minute agencijom
na nekakve jebene djevičanske otoke
žene trebaju nove haljine i erotsko rublje
njihovi dečki proučavaju cjenike polovnih automobila
provjeravam da li je muha još uvijek na zastoru (je)
odlazim pišat odbijajući se od zidove hodnika
perem ruke (ne lažem, majke mi)
i zurim u to neuspjelo lice u ogledalu

SAMO SAM PITAO ZAŠTO MORAM STAJATI MIRNO

I šamar je došao s desna
(jebeni ljevak, nisam na to računao)

možda ga je smetalo to što sam viši od njega
to što nosim knjigu ispod ramena
(ne znam, sumnjam)

uglavnom, nešto mu je smetalo na meni

zapisao je moje osobne podatke
u notes kakvog ja koristim za pisanje
ah, pjesama

onda je zapovjedio da podignem ruke

kao lopov ili kao Isus, upitao sam ga

pogledao me očinski
(još mi je zujalo u glavi)

ispreturao mi je džepove
iz kojih su ispadale samo
ah, pjesme

zar si ti neki jebeni pjesnik? upitao me

ne biste vjerovali, gospodine, ali
zastupljen sam u antologijama modernog pjesništva, rekao sam mu

uzdahnuo je

da se mene pita bio bi zastupljen u antologiji kretena koji imaju dosje kod nas

počešao sam se po glavi

jebesh pjesnika koji nema dosje kod vas, rekao sam

vratio mi je osobnu
(hvala, laku noć, rekao sam mu)

krenuo sam preko mosta
a dolje je hučala prljava rijeka
masna i crna
mrtva

hladnjače su tutnjile u suprotnom smjeru
prevozeći lešine u grad

OSTATI OVDJE ILI OTIĆI

u drugi birc, to je pitanje
(koje mi se mota po glavi)

Teško je biti bez cilja
Živjeti tek tako
(kao što ja živim)

Živjeti sasvim prosječnim životom
(ipak sam sretan jer još uvijek ima ispodprosječnih, iznadprosječnih)

Baviti se dilemom iz naslova ove pjesme

Dok vani pljušti vruća kiša
A psi cvile

O, vi nekad divlji slobodni snažni gospodari stepa i planina!

Prodali ste se za krov nad glavom i nešto malo kostiju

U vama sad žive naši mrtvi

* * *

jednostavno je rekla
to sve skupa nema nikakvog smisla!

onda je počela zujati garsonijerom
ubacujući stvari u kartonsku kutiju
(kako sam bio glup – četiri dana nisam skužio čemu ta kutija u stanu)

sjedio sam za kuhinjskim stolom
zureći u papagaja u krletki
koji je kreštao na ptice vani

onda sam svrnuo pogled
na prljavo posuđe u sudoperu
po kojem je rovala debela zelena muha

vani je lajao pas
i neko je dijete plakalo

nakon tolikih godina u strahu
čovjek više nema snage ni upitati
zašto?

* * *

opasno sam bez para.
dva mjeseca bez posla.
unajmljujem sobe na tjedan dana.
kad dajem novac iznajmljivačima
želim vjerovati da bog tada nije prisutan.
(previše bi to bilo za njegovo načeto srce.)
jer tu niti tko daje niti tko prima.
novac je ovdje samo dekor.
kao zastor u zajedničkoj kuhinji.
iza kojeg zjape prazne daske.
i taj pauk koji čeka da se napokon
netko zamrsi u njegovoj lijepoj mreži.
ili da opet sve, do vraga, utone u tamu.

* * *

Već danima pada kiša.
Lijepa. Jednostavna. Siva.
Dostojanstveno tjera ljude da se povuku u svoje stanove.
U svoje misli.

Ja sam njen obožavatelj.

Sad sjedim u bircu.
Pijem čaj s rumom.
Listam novine.
Pušim.

Za šankom vise dva tipa.
Jedan visok i krupan. Moćnih šaka. Izbrijanog lica. Izvježbanih pokreta. Energično trese
votku u sebe.

Drugi je malen. Usukan. Sav nekako zgužvan. Mutan. Neobrijan. Utučen. Melankoličan.

Pravi domaći drinker.

S druge strane šanka – te linije razgraničenja – ukopan konobar.
Vidi se, čisti profić. Psiholog od kalibra.
Tip samo toči. Šuti. Kima.

Visoki naruči novu rundu.
Onda spusti ruku na rame melankoličnog.
Kaže: Kod nas u Australiji ljude poput tebe zovu hair of dog.

Melankolični digne glavu.
Glava izusti: Boli me glava.

Visoki reče: To je zato jer ne jedeš. I, osim toga, ne znaš zašto piješ. Piješ bez veze. Bez žara.
Živiš bez veze. Bez žara. Dimiš se ko roštilj ugašen vodom.

Melankolični opet digne glavu.
Glava promrsi: Boli me kurac.

Visoki zapali cigaretu.

Otpuhne dim u strop.

Podigne čašu.

Cheers! veli konobaru.

Konobar podigne čašu sa sokom.

Bok!

Ja si naručim još jedan čaj s rumom.

* * *

ugasiš joint.

televizor.

svjetlo.

zaključaš vrata.

otključaš od auta.

upališ motor.

vežeš se.

voziš polako.

posvuda stvarnost.

sunce zalazi u crvenom.

na semaforu.

* * *

slušali smo pixies.

pili votku.

pušili joint.

on je još progutao neke bombone.

smijao se.

bilo je vruće.

otišao je na balkon.

mahnuo mi.

skužio sam da ga nema.

kad mi je policija banula na vrata.

pola sata poslije.

* * *

bili smo na koncertu black flaga.

ja sam otišao kući.

on je otišao u ured za obranu.

javio mi se nakon tri mjeseca.

uniforma mu je mirisala na blato krv i strojnu mast.

pričao je kako je to.

kad ubiješ čovjeka.

kad rat ubije boga u tebi.

kad ti postane svejedno.

za zločin i za kaznu.

još smo dvaput popili pivo.

više smo šutjeli nego pili.

skinuo se devedeset i treće.

čudno mi je bilo vidjeti ga u civilu.

i on se samome sebi čudio.

ni na bonkasima nije bilo bolje.

ni na žutom.

pogotovo je loše bilo uz stručnu pomoć.

nalazili smo se iza vinarije.

ja sam ostao bez posla.

on je ostao bez života.

složivši se jedne večeri na zemlju.

kao stablo.

* * *

sjediš u naslonjaču.
piješ pivo.
majka i otac su na trosjedu.
gledate vijesti.
devedeset i prva je godina.
tvojih dvadeset je ništa u usporedbi s hrvatskim snom.
na ekranu ljudi prerezanih vratova.

boca ti klizi iz ruke.

ustaneš.
roditelji ti se čine nekako mali u tom šavrićevom trosjedu.
oblačiš se.
uzimaš osobnu kartu.
nešto novaca.
i, uh, kako krivo!
stvari u svoje ruke.

* * *

bio je u ratu.

pa je radio na brodu.

oplovio ameriku.

pravio koktele američkoj srednjoj klasi.

ženama od stakla.

voštanim muževima.

tu i tamo

povalio bi

portugalku.

indijku.

rumunjku.

ušparao je neku lovu.

vratio se.

pio s nama cijelu noć.

na kraju rekao da mu je dosadno.

ujutro smo otišli spavat.

on se bacio sa zgrade.

par dana poslije bili smo na sprovodu.

svećenik je pričao gluposti.

bilo je vruće.

* * *

pušimo.
pijemo.
smijemo se.
znate ono, svemu i svačemu.
najviše samima sebi.
prevalili smo tridesete.
neoženjeni.
bez djece.
bez neke prošlosti.
bez neke budućnosti.
sadašnjost ne uzimamo za ozbiljno.
pušimo.
pijemo.
smijemo se.
znate ono, svemu i svačemu.
najviše samima sebi.

* * *

Više zaista nisam znao kako da ubijem taj godišnji odmor.

Pa sam prihvatio frendov poziv na ribičiju.

Nije mi bilo teško ustati rano.

I inače to činim.

Crvenim yugom smo se odvezli do jezera.

Sparkali smo se ispod vrbe.

Odmah sam označio mokraćom taj naš teritorij.

Raspremili smo štapove i pobacali kugle kruha u vodu.

Sjeli smo na tronošce.

Otvorili limenke piva.

Zapalili cigarete.

Onda smo ustali.

Uzeli štapove u ruke.

Razdvojili se.

Između nas je bila mreža za ribe.

On ju je ubrzo počeo puniti platnicama i linjacima.

Ja sam ribe uglavnom hranio.

Nisam ni sebe zapostavio: bio sam već na petoj limenci i na potopljen plovak sam retardirano reagirao.

I tako.

Lovili smo dok i sunce nije pretjeralo.

Zrak je titrao.

Nekakvi jebeni kupači su počeli mutiti vodu.

Odnekud je dopirao miris roštilja.

To je to. Vrijeme je da zbrisemo – rekao je frend.

Naravno da sam se složio s njim.

Otišli smo k njemu doma.

On živi na Srednjacima. Na 20. katu.

Ima lijep pogled na zapad.

I asketski namješten stan.

Sav namještaj kojim su njegovi pokojni starci zatrpali sobu jednostavno je pobacao.

Sjeli smo na pod i cugali.

Čuli bi kako u kuhinji ribe iskaču iz sudopera i padaju na pločice.

Strašno smo se napušili i napili.

Pala je i noć.

Na otv-u smo gledali propovjednika.

Gospodin je rekao da može prepoznati pедера.

To zato jer je prepun božanskog duha.

(gospodin, naravno, ne peder.)

Koji ga štiti od zla.

I tako.

Uglavnom, posao mu cvate.

Onda smo dobauljali do kuhinje.

Pokupili smo ribe s poda i potrpali ih u vrećicu.

Sjeli smo natrag na pod i bacali ih kroz prozor.

Ja sam tako ogladnio da sam pojeo dvije preostale crvenperke.

Čini mi se da su još bile žive.

* * *

u vrijeme univerzijade
malko se furao na punk & HC.

u vrijeme domovinskog rata
ugledao se na delta force u domaćoj inačici.

kad se skinuo sa svega toga
napokon se:

1. oženio
2. dobio dijete
3. stan od države

sad obilazi šoping centre
u autu kupljenom na povlasticu.

i još samo 2 godine ima do vojne mirovine.

* * *

dobro. priznajem.

godinama se gnjavim s nobelovcima
ali ipak je kul izići iz knjižnice
s tri genijalca ispod mišice.

pa otići na pivo.

pa čekati da naleti netko poznat.

da pita: što čitaš?

a ja odmahnem rukom
kao da te tipove osobno poznajem
i kažem: ma, ništa naročito.

a ego mi raste kao ponekad kurac.

* * *

ležim i razmišljam
što bih danas mogao učiniti
za tzv. opće dobro.
onda se sjetim
da i u tome poslu
(kao i u pisanju poezije)
imam snažnu konkurenciju.
k tome
još i masno plaćenu (ovo se na poeziju, naravno, ne odnosi).

ponekad
tu konkurenciju
znam pogledati
u direktnom prijenosu na tv-u.
i tad sam
iskreno zabrinut
za svoju budućnost.
ali sam zato bezbrižan
u pogledu njihove.

* * *

samo malo.

ovo hoću reći:

ja u potpunosti razumijem
problem nedjelje u modernom svijetu.

odlazak na misu
pa u šoping
pa s obitelji kod prijatelja
koji su prvo bili na misi
a malo prije su se vratili iz šopinga.

onda muškarci programiraju novi sonyjev tv od metra kvadratnog
a žene se presvlače
i neprestano izlaze pred ogledalo u hodniku.

njihove kćeri su zaključane u sobi gdje slušaju novi cd jennifer lopez
i nevjerojatnom brzinom šalju sms-ove svojim pederastim dečkićima.

ti sjediš u kuhinji
i zuriš u plastičnog isusa na zidu
koji pak zuri u novčanik ostavljen na frižideru.

* * *

bauljam ilicom
pijan
i sunce je prejako
i moje oči su preslabe za to svjetlo.

sudaram se s gomilom koja nasrće.

gazim čivavu.
a gazdarica
gospođa u escadinoj haljini
diskretno mi jebe mater.

onda odjednom taj rez.

zamračenje u subotnje podne.

ležim na pločniku ispred slastičarnice vincek.

zurim gore u mamu i tatu
i njihovo dijete plače, liže sladoled i suze.

pogledaj tu sramotu, govori njegov otac, tako mlad a tako pijan.

to je sigurno neki drogeraš. pun ih je grad, dodaje njegova majka.

pokušavam ustati
ali sunce me zakovalo za prokleti pločnik
i ne mogu se pomaknuti.

onda taj zvuk motorole.

mladi drot stoji nada mnom

kaže: osobnu kartu, mladiću.

nikako da pogodim džep s novčanikom.
nikako da pronađem kartu na kojoj piše tko sam

i koji mi je rok valjanosti.

sve to skupa nema smisla
neka radi što hoće.

ljudi odmahuju rukama.
ljudi se cerekaju poput hijena.
ljudi su opasni po život.

ležim na leđima
a drot poziva patrolu.

pomišljam kako je zapravo lijep proljetni dan.
kako sve točno funkcionira.
i kako bi, da sam na njegovom mjestu,
polomio pendrek na kostima tog mladića.

i zato promrsim: stari, ubij boga u meni!

* * *

sjeti se barbara
kako je smrdjelo
iz onog kontejnera
dok smo gađali venu.

unutra se raspadao, barbara
leš džankija
kojeg su dileri izbušili škorpionom.
a mi smo pokušavali dokučiti
sreću ljubav boga ili nešto tome slično.

jebiga, barbara
nismo u tome uspjeli.
i ti si se pametno udala za novac.
a ja sam budala igrao do kraja.

iako već umoran od svega
još imam snage reći
jednostavno, jebem ti mater, barbara.
i još: od početka si mi bila sumnjiva.

* * *

turisti izlaze iz uspinjače.
sitno koračaju za svojim vodičem.
kimaju glavama.
okidaju fotoaparata.
kruže video kamerama.
pune tvrde diskove.
stojiš na uglu.
čekaš svoju vezu za dop.
ne zamjećuješ pseće govno do tvojih nogu.
sparno je i oči prodavačice sladoleda su mutne.
kao ovaj nesnosan dan ispunjen vlagom i smrću.
gore
na zelenim obroncima
zakračunate su faraonske grobnice.
kamere snimaju prazne bazene i guštere.
milijunaši su na moru.
tamo smišljaju nove poslove.
upinju se dodati još svome bogatstvu.
na afrodizijačke kurce nasađuju maloljetne robinje.
lovom i kokainom podmićuju političare.
prodavačica sladoleda zuri na ilicu.
gdje vagon uspinjače klizi kao lijes u peć krematorija.

* * *

jučer smo se vratili s mora.

čim smo stigli kući
istuširao sam se i obrijao.

hoćemo do grada? upitao sam ženu.

ona je sjedila na kauču.
zurila je u zvjezdaču na stolu.
zvjezdača je imala oštar miris.

ne ide mi se nikud, promrmljala je (žena, ne zvjezdača).

biciklom sam se odvezao do cvjetnog.
sjeo na ono željezno čudo od klupe.

nije prošlo dugo vremena a u susret mi je dolazio frend.

bio je čudno odjeven:
vojničke čizme
crne pilotske hlače
crni baloner
crni ruksak na leđima.

tako mi je snažno stisnuo ruku
da mi je došlo da ga lijevom opizdim iza uha.

onda je sjeo i zapiljio se u djevojke koje su na terasi kafića pile kavu i čavrljale.

inače dado? kako je?
nije loše. imam erekciju.
čovjeku više i ne treba, rekao sam.

onda je iz ruksaka izvadio bocu crnog vina i bibliju.

sreća je što sam imao upaljač-otvarač jer on takve stvari ne nosi sa sobom i onda je dovoljno

da prvi slučajni prolaznik kaže da nema jebeni otvarač pa da na mjesto makljaže dođu drotovi i bolničari.

gutnuo je vino.

zagreb je ljeti podnošljiv grad, rekao sam.
mh.

šutjeli smo i pili.

kad smo iskapili vino okuražio sam se upitati ga zašto sa sobom nosi bibliju.

gurnuo mi je knjigu u ruku.

čovječe, šta će mi to?

nemam pojma ali ni meni ne treba. to su mi uvalili u čistilištu. jebiga, pokloni je nekom.

onda je ustao i otišao.

dado! daj uzmi knjigu! nemoj me zajebavat! vikao sam za njim, držeći bibliju u ruci.

samo je odmahnuo rukom.

prolaznici su me obilazili u velikom luku.

za razliku od ulice u crkvi sve to ima određeno dostojanstvo.

* * *

dečki koji nisu obećavali.
moji su prijatelji.

mi smo rasli u sivim radničkim četvrtima na rubu grada.
u premalnim mračnim socijalnim stanovima.
zidova oblijepljenih tapetama na pruge.

mi smo slušali punk.
i naši su nam roditelji bili heroji.

mi smo ljeta provodili na gradilištima novih nebodera.
tamo smo se drogirali i opijali.
žiletima smo rezali traperice a ponekad žile.
i trudili se izgledati jadnije od naših staraca koji su crnčili u tvornicama.

dečki koji nisu obećavali.
moji su prijatelji.

i kao divlja horda mi smo pohodili grad.
bijesni i ludi tukli smo se sa svima koji su to htjeli.
dok su pametna gradska djeca završavala škole i učlanjivala se u savez komunista.

dečki koji nisu obećavali.
moji su prijatelji.

i mi se nismo znali štedjeti.
i kad je zaratilo mi nismo znali upisati fakultet.
i mi nismo imali vezu da ne odemo u rat.
i morali smo ubijati.
i morali smo biti ubijeni.

dečki koji nisu obećavali.
moji su prijatelji.

mnogi već i suviše umorni.

mnogi već mrtvi ili mrtvi pijani.

* * *

možeš ovdje sjediti i plakati
možeš proklinjati te nesretne okolnosti
sudbinu
i sva ta sranja
možeš vikati
možeš bit ogorčena
možda čak i imaš pravo
tako se ponašati
tako odgovarati na poredak stvari
na sva sranja u kojima jesi
na muža koji te ostavio
na roditelje koji su digli ruke od tebe
na lošu konstelaciju zvijezda
na boga kojemu je milost izgleda nepoznat pojam
možeš ovo a možeš i ono
svome sinu želiš pružiti najbolje
želiš otići s njime na more
kupiti mu kompjutor
uplatiti mu engleski
dati mu oca
pravog oca
a ne onu svinju koja sad loče u birtiji
i šarmira mladu konobaricu
možeš vjerovati da ti je život promašen
možeš reći da si se kladila na krivog konja
da na lotu odigravaš uvijek krivu kombinaciju brojeva
možeš urlati da pas mater svemu
izgovori se množe kao zečevi
ipak
tonut ćeš skupa s tim svojim samosažaljenjem
gordo i dostojanstveno
kao titanic

dok će oko tebe plivati
bijeke slijepe ribe
koje nekim neobjašnjivim čudom
sasvim cool
žive u potpunom mraku

* * *

slušajte
probudio me alarm mobitela
ustao sam
doteturao do zahoda
pobljuvao se
umio
oprao zube
nakapao u oči visine.

jedva sam izdržao na poslu
bilo mi je muka
bilo mi je zlo
bilo mi je da me nema
bilo mi je da ubijem svakog tko je prešao prag radnje.

u 3 sam ušao u tramvaj.
drndao se do remize.

kod šipca sam kupio burek i dvije limenke piva.

stajao sam na raskrižju.
čekao zeleno za pješake.
reznirano sam zurio u svoju kuću s druge strane ulice.

od sunca sam se sakrio u sjenu semaforškog stupa.
sunce postaje opasno po život.
kažu da je sve bliže zemlji.
da će za milijardu godina zemlja jednostavno planuti kao šibica.

u kojoj ću tada biti inkarnaciji?
to mi se motalo po glavi dok crveni pješak nije pozelenio.

uvijek osjetim sreću kad za sobom zaključam vrata.
kad dvaput okrenem ključ.
kad spustim rolete.

i tako.

pojeo sam burek.

popio oba piva.

pa legao.

ma taman kad sam postao nesvjestan stvarnosti

začuo sam muziku.

nemam ništa protiv muzike ali imam protiv narodnog radija.

mrzim demokraciju.

mrzim vladavinu naroda.

mrzim izbore.

mrzim pravo na različitost.

mrzim tržišnu ekonomiju.

mrzim samog sebe jer mrzim.

nije bilo druge nego ustati.

izišao sam na ulicu i potekle su mi suze.

kad su mi se oči privikle na sunce ugledao sam tipa koji je prao auto.

sva vrata širom otvorena.

narodnjaci režu vene, razbijaju čaše, varaju, cmizdre, smišljaju osvetu.

dođem do tipa i kažem mu: vi ste šerif u ovoj ulici?

čekam reakciju.

tip veli: u redu.

pa utiša radio.

ostao sam zatečen njegovom reakcijom.

glavom mi je prostrujala misao da će hrvatska ubrzo u europsku uniju.

rekao sam mu: bok.

bog, rekao je.

što sam drugo mogao nego otići negdje na pivo?

* * *

u vražju mater
počeo sam piti sam
i to doma.

jednostavno
sjednem za stol u kuhinji.
otvaram frižider i boce piva.

u početku sve mi smeta:
vriska djece
otkucaji zidnog sata
tip koji popravlja auto i glasno sluša magazin.

negdje oko šeste
zvuci se prigušuju.
sat i ne čujem.
djeca postaju umiljata.
jedino magazin odolijeva mojoj otupjelosti.

kad ustanovim da je frižider prazan.
da na prićuvnim mjestima nema više nijedne boce.
dobauljam do sobe.
strovalim se u krevet.

onda se probudim usred noći.

odem na zahod.
opet legnem.
upalim radio.

slušam klasičnu glazbu.

zamišljam pijanista s bijelom perikom i svilenim dokoljenkama
kako u kićenom salonu svira damama i mecenama
koji piju crveno vino i puše hašiš.

* * *

šef mi je zaželio ugodan vikend.
također, rekao sam.

onda sam zaključao radnju.
sjeo na bicikl i krenuo kući.

svibanj je i djevojke izgledaju sjajno.
mislim da je briga o izgledu jedino dobro što je došlo s kapitalizmom.
hoću reći kad sam ja imao dvadeset godina djevojke i nisu baš marile o sebi.
bile su onako prilično popunjene prištave i s masnim kosama.

na putu do kuće vozim uhodanom rutom:
savska – trešnjevački plac – srednjaci.

sjećate li se možda one stare trešnjevke?

uličica koje su mirisale po zemlji i ružama?

sjećate li se kako ste krali trešnje i marelice?

danas ništa ne možete ukrasti.
ne možete jer svega toga jednostavno nema.
ali
zato ima betona i to u nevjerojatnim količinama.

prije nego sam stigao kući popio sam par piva u kvartovskoj birtiji.
teško su mi legle na prazan želudac.
osjetio sam bol u tjemenu.
san mi je dolazio u valovima.

ipak sam se nekako dovukao do vrata stana.

odmah sam legao u kadu, pustio vodu, zalio se gelom.
dugo sam ostao sjediti držeći tuš iznad glave.
mjehurići sapunice su lebdjeli kupaonicom.

bilo mi je bolje.
 ma bilo mi je super.
 bilo mi je da tipa koji je izumio bojler počastim nekom cugom.

nema što, inženjeri su od nas stvorili koliko-toliko čista i civilizirana bića.
 zato: bravo, majstori!

onda smo žena i ja pojeli sladoled.
 gledali smo televiziju.
 pili kavu i pušili.

baš kad je počeo dnevnik došli su nam prijatelji.

otvorio sam bocu crnog vina.
 ugasio televizor.
 pustio compaya segunda.

nekako su me uspjeli nagovoriti da odemo do ribnjaka.

i tako.
 pola sata smo tražili parkirališno mjesto.
 onda su žene natikačama nabadale po šljunku.
 napokon smo sjeli na neku klupicu.

naručili smo cugu.
 zapalili cigarete.

pokušali smo pričati.
 ali muzika je bila preglasna.
 a djevojke su bile prelijepe.
 zato smo ih frend i ja skenirali.
 a naše su žene odmarale oči na mladim rokabiličarima.
 koji su bili baš hercig.
 s kokoticama.
 crvenim soknama i bijelim šuzama.

neopterećeni stvarnošću
 bili su kao iluminirani tornjevi obližnje katedrale.

* * *

ljudi moji
sjedim tu i pijem
i gledam kroz izlog

AKUBAJ
RAB

ulica je mokra
zgrade su sive
auti su metalik
ja sam na suhom
i čekam da naiđe netko poznat
već satima

* * *

on ne sortira smeće.

i ne pozdravlja susjede.

i ne voli sport. (obitelj kostelić mu ide na kurac.)

u crkvi nije bio od krštenja.

ne izlazi na izbore.

šverca se u tramvaju.

jednom u mjesecu ide po žig na burzu rada.

politika mu treba kao rak na plućima.

ne vidi razliku između državne himne i narodnog radija.

boli ga kurac hoće li hrvatska ući u europsku uniju.

a bio je u ratu i za sve to se krvavo izborio.

* * *

zamislite doista čaroban prizor:
uređen građanski stan.

znate ono:
pultika, prica, murtić i popović na zidovima.
klavir u kutu raskošnog dnevnog boravka.
knjige poslagane po veličini.
odnekud dopiru zvukovi klasične glazbe.

u sobu ulazi sin gospodina ustavnog suca.
prilazi klaviru.
pravi lajnu koke na njegovoj zrcalnoj površini.
pa u jednom zaugu ušmrka drogu.

zatim otvara vrata terase.
zavjese zalepršaju
i on iziđe na svjež zrak.

ispod njega je metropola u izmaglici smoga.
a iznad njega je modro nebo.

vidimo ga kako se rukama oslonio o ogradu.
na licu mu titra osmijeh.

dok gleda svog nabildanog dragog
koji prilazi vratima vile njegova oca.

* * *

ma gledajte
kad sam počinjao pisati
bio sam sretan.

dobro.
nije da sam danas u nekom bedu zbog pisanja.
ali ipak je ono bilo ludo.
kao prva cigareta.
prvo opijanje.
prvi izlazak u grad na koncert.
prvi joint.
prva žena u krevetu itsl.

sad često odlazim na promocije festivale razna književna događanja.

i jučer sam bio na promociji neke antologije.

čujte
ako ste inače osuđeni na goli život
ovo vam dođe kao dobra iluzija da vaš život ipak ima smisla.

ja na to gledam ovako:
zamišljam tipa koji čita to što sam napisao.
koji kaže svojoj ženi djevojci ljubavnici: ovaj nije loš ili ovo bih i ja mogao napisati ili ovo je
goli kurac
pa zaroni lice u njenu pičku a ona uzdiše i zuri u strop s kojeg otpadaju ljuske kreča.

* * *

Kad sam loše volje zabijam čavle u dasku:

DUM!

DUM!

DUM!

Onda pogledam ima li nekog iza mene, izvadim čavao iz usta i zamahnem čekićem:

DUM!

DUM!

DUM!

Ne mogu vam reći koliko me to opušta.

Nemojte se čuditi.

Trebali ste vidjeti moju ženu kad me prvi put uhvatila.

Mislio sam da je otišla na plac i odmah sam krenuo na posao.

Dobrano izbušena daska ležala je već na podu.

U mojoj ruci čekić a u ustima čavli.

Neki bolestan osmijeh navukao sam na lice.

Baš kad sam jednim odmjerenim udarcem probio dasku i zakucao čavao u parket
ona se vratila u stan jer je zaboravila novčanik.

Imaš zanimljiv hobi, rekla je.

Otkud ti?

Zaboravila sam novce, rekla je podigavši ruku s novčanikom.

Ah, tako.

Na placu ima željezarija. Hoćeš da ti kupim kilu čavli?

Ne treba. Hvala. To ja onako, za dušu. Tu i tamo.

Aha.

Da.

Sad idem. Bok.

Da vam budem iskren, mislio sam da se više neće vratiti.

* * *

poslije posla.

spokojan.

odšetao sam u birtiju.

bio je proljetni dan.

žene su sunčale bijela bedra i čavrljale.

iz zvučnika su dopirale lahke note.

popio sam 8 piva.

ostao posljednji gost.

gazda mi je na odlasku rekao laku noć, dođite sutra.

pješice sam krenuo kući.

misleći kako je lijepo biti pijan.

kako je lijepo biti neuspješan kao što sam ja.

kako je lijepo biti mušterija ovako divnog obrtnika.

kako je lijepo kada te doma nitko ne čeka.

* * *

spavao sam dugo.

dan prije smo se žestoko urokali.
počeli smo odmah ujutro kao pravi šljakeri
a završili smo s trećom smjenom na radničkoj cesti.

dok smo se pijani utrpavali u automobil
oko glava su nam kružili riječni galebovi
a smrad iz kanala bio je nesnosan.

od nas petorice samo se kirbi nije izbljuvao po kadicama na podu.
taj tip ima želudac krokodila ili ga više uopće nema.

dakle probudio sam se i pogledao na sat.
zaključio da stoji. da su mu riknule baterije.

doteturao sam do prozora.

hm, moglo je bit oko pet ili šest popodne.
znam jer mi u to vrijeme sunce piči direktno na poster vibratorsa na vratima sobe.

sunce me potaklo na bljuvanje.

onda sam se umio.
oprao zube.
otišao u kuhinju.

progutao sam jebeni praksiten.
popio čašu odvratne mlačne vode iz slavine.

obukao se.
izišao.

opkoračio sam bljuvotinu na podu lifta.
zapalio pljugu.

moj stan je na zapadnoj strani i živjeti unutra je neizdrživo.
zato sam ljeto provodio u bircu iza zgrade.

ušao sam unutra.
naručio cugu.

konobarica je odsutno zurila kroz izlog.
žmuda je gnjeo po ko zna kojoj pivi.
a kirbi je bacao strelice u ugašen pikado.

popio sam votku i izišao.

sunce je zapadalo za nebodere i sopot nije djelovao otužno kao inače.

sjeo sam u svoj ford i odvezao se do ribnjaka.

u venusu sam popio još jednu votku.
prošetao sam parkom.
popužio joint usput.

ni sam ne znam zašto ali otišao sam na šalatu.
promuvao se kafićima.
snimao dotjerane mladiće i djevojke.

dok sam se vozio natrag na periferiju
cijelim su mi putem u glavi odzvanjali zvukovi koje godinama nisam čuo:
hihotanje žena
udarci teniskim reketima
i čini mi se
nekakav tihi diskretan aplauz.

* * *

Boro se uspio skinuti s horsa i lažnog boga zamijenio je onim iz knjige.

Ja pak mislim da se tu radi o placebo.

No, ne bih više o tome.

Želim vam reći kako sam dan započeo uobičajeno:

kava i konjak u bircu, sto kuna uloženo u travu pa lagana šetnja do Bundeka.

A tamo, Boro i ekipa.

Iz Taunusa je treštala muzika. Ekipa je sjedila ukrug i pila.

Bok, škvadro! pozdravio sam i sjeo na odbojnik auta. Ima koja piva?

Eno ti gajbe pa uzmi jednu, rekao je Kirbi.

Usto sam, izvadio bocu i sjeo natrag na odbojnik.

Smotuljak trave dobacio sam Kirbiju.

Opa! uzviknuo je.

Promatrao sam Boru: Bože moj, na što taj čovjek sliči!

Kad se pucao bio je mršav, ispijena lica a sad je nabacio sigurno dvadesetak kilograma.

Zaokružene face, s podbratkom i mesnatim zapešćima izgleda mi kao svećenik.

Kao kakav jebeni saborski zastupnik.

Nije mi jasno što radi među nama pa sam ga to i pitao.

Kako misliš? upitao me.

Hoću reći, ako ćeš se i nadalje družiti s nama propalicama možda se opet navučeš na iglu.

To je nemoguće, kompa, rekao je.

Sve je moguće, Boro.

Da se navučem... to više nije moguće. Zato i mogu sjedit s vama i gledat kako se rokate.

I nemaš želju poduvat jedan džoks?

Ne.

Zašutjeli smo.

Kirbi je zgotovio već drugu pljugu.

Njegov je običaj smotat oko pet komada da se ne zajebava poslije.

Kirbi, ostavi mi nešto da imam za doma, kažem mu.

Bit će i za doma. Ne boj se.

Dao mi je jedan džoks.

Ustao sam i otišao do vode.

Gledao sam tipa koji je lovio ribu na plovak.

Bio je u maskirnim kratkim hlačama i maslinastoj potkošulji.

Oko mene su sve sami ratnici.

Sve sami bivši.

Dok oni tu love ribe njihove žene love inkasatori.

Njihovi očevi sad piju ispred vinarija.

Njihove majke sad gledaju sapunice.

Tip je izvadio nekoliko kedera i nekoliko je puta potego iz boce.

Vratio sam se ekipi.

Popušio svoj joint.

Popio dva piva.

Opet sam se spustio do obale.

Bacao sam kamenčiće u vodu, sve dok me ribič nije zamolio da to ne radim.

Onda sam drven od trave buljio u crveno sunce koje me podsjetilo na... kako se zove onaj film o ratu u Vijetnamu?

MUHA

Danas smo deložirani.

Volim Trešnjevku.

Iako sam rođen u centru grada i živio tamo do svoje šeste godine dječastvo sam proveo na trešnjevačkim uličicama.

I sad kad stojimo pred tom kućom u kojoj se iznajmljuje stan osjećam da nećemo pogriješiti uzmemo li ga.

Kuća je tamnozelena, a ispred nje je bašča s grmovima ruža, stablima marelice i jabuke. Sa strane brajda vodi do garaže.

Iza kuće je orah.

Pozvonim.

Iz kuće iziđe starica.

Mi smo se čuli gospođu u vezi stana. Razgovarali smo telefonom prije sat vremena. Ja sam Mario, kažem.

Ja sam Marija, reče ona i pruži mi ruku.

Ovo je Tamara. Moja djevojka.

Dobar dan.

Krenemo za njom.

Ona se teško uspinje stepenicama koje vode do malog balkona.

Upeklo sunce, reče dok otključava vrata.

Stan je derutan. Pod je neravan i osjećamo pod nogama kako izbijamo daščice parketa.

Strop je nizak, možda niti pedalj od moje glave. Unutra je vruće i znoj mi teče niz leđa.

Uh, što je vruće! reče moja djevojka.

Meni nikad nije vruće, reče baka. Da vam pokažem kuhinju.

Kuhinjski namještaj je... katastrofa. Podne pločice su popucale.

Bit će lijepo popiti kavu na balkonu, kažem, onako, bez veze.

E, i ljudi koji su stanovali ovdje prije vas su na balkonu pili kavu. Bili su zadovoljni. Tu im se rodilo i dijete. I ja sam s njima bila zadovoljna. Fini ljudi. Uredni. Mirni.

Spustili smo se u prizemlje.

Uvijek mi je neugodno čuti zidni sat.

Ne znam zašto, ali tada pomislim na smrt.

Na kauču pored velike kaljeve peći leži starac.

S mukom se povuče poviše jastuka i reče: Evo nama novih podstanara. Baka, daj ljudima vino. Il rakiju. Jeste za rakiju? Domaću. Travaricu. Ha?

Dok se koprcao po krevetu, shvatim da mu je desna strana tijela oduzeta.

Stari, ne budali, reče baka.

Tamara se smije.

Niko iz ove kuće ne smije izić dok ne popije moju rakiju. Baka, daj bocu i čaše, zapovijedi starac.

Ja ne pijem žesticu. Radije bih vino, kažem.

Može. Ima deda i domaće vino.

Baka natoči vino, ali samo meni.

A meni stara?

Majmune stari! Ti je reko doktor da ne smeš popit više ni kapi! zaviče baka.

U kurac i on! Ko je on da meni određuje što smijem, a što ne? Natoči mi rakiju!

Baka se okrene prema meni.

Evo vidite kakav je to čovjek. Taj vražji alkohol ga je uništio. Prije dvadeset godina je šlagiran i nikad mu nije palo na pamet prestat pit.

Deda spusti noge na pod. Kuhinjom se razmili težak miris.

Zašto da prestanem piti? To nema smisla. Nije dovoljno šta sam nepokretan? Jebem ja takav život! Ja sam nepokretan, a život teče, jeba mu pas mater! I nek teče! Što brže to bolje!

Jeste oženjeni? pita baka.

Nismo, uglas joj odgovorimo.

Svi se smijemo.

Vino je kiselo.

Sunčeva svjetlost otkriva otiske mojih prstiju na čaši.

Muha se zabija u prozor.

* * *

to obično počinje ovako:

probudiš se s teškom mučninom, ustaneš i doteturaš do zahoda.

dok pišaš jedva uspijevaš zadržati da ne povraćaš.

onda padneš na koljena i obgrliš školjku.

sav si u znoju, trese te groznica, utroba ti izlazi na usta.

slina ko varikina.

oči su ti zakrvavljene i tvoje je lice jeftina keramika na zidovima.

zatim se dovučeš natrag u sobu.

otupjelo zuriš u nered i obuzima te strah.

vani sja sunce i trijezni ljudi šeću pse. oni ustaju rano, dugo se tuširaju pa doručkuju.

dok se s mukom oblačiš zaklinješ se da je to tvoje zadnje pijanstvo.

ti si čovjek srednjih godina:

bez veza

bez žena

bez auta

bez snova

bez psa

bezveze.

sjediš na terasi kafića i gnjeteš tu kavu i mineralnu.

mrziš se, užasno se mrziš, ma odvratno se mrziš, jer...

* * *

on prodaje rajčice na trešnjevačkom placu.
iz bosne je izbjegao i nema domovnicu.
njegov ga vlasnik skriva u obližnjoj garaži.
on navečer uđe unutra.
i tiho za sobom spusti željezna vrata.
okružen rajčicama i štekama cigareta kroz rupe za zrak promatra izbušen mjesec.
i na radiju traži program savsko-unskog kantona.

* * *

ne znam zašto ali ujutro mi stvari izgledaju puno bolje nego što zapravo jesu.

možda je problem u urođenom optimizmu. možda.

koji mi, optimizam, daje snage za uvijek nanovo mrcvarenje s poslom podstanarstvom i ženom.

koja me pak izluđuje svojim reiki pristupom životu.

ona zaobilazi bedove kul vožnjom janice kostelić i osmijeh joj rijetko silazi s lica.
i ono što ne podnosim: priča o svojim duhovnim iskustvima.

ja na stvari reagiram drukčije: tad najčešće pijem.

i pokušavam učiti i šutjeti.

biti marljiv u tome.

pokušati dokučiti o čemu, do vraga, govorimo kada ne govorimo.

* * *

ima prednosti biti pjesnik.

recimo

jedna od tih je ova:

kad još nisam bio pjesnik

a da bih odbio nekog kretena od sebe morao sam upotrijebiti šake i noge.

dobro

nisam baš uvijek nailazio na slabije ali to ionako nije tema ove pjesme.

no

danas je dovoljno da takvog tipa upitam sljedeće:

što misliš o poeziji marija brkljačića?

pa da se razidemo u miru

kao što se pošten svijet razilazi poslije mise.

VIAGRA

Sjedi u naslonjaču od bijele kože.

U ruci drži fotografiju supruge.

Prekjučer ju je pokopao.

Kad su pijani pogrebni konopcima spustili lijes u rupu osjetio je olakšanje.

Čitav je život gledao tu, sada mrtvu, ženu.

Zvuči nevjerojatno, ali ševio je samo nju.

Ustane i priđe kaminu.

Primakne fotografiju vatri.

Vatra lizne papir koji se u trenu istopi.

Ode do komode.

U kristalnu čašu natoči sok od rajčice.

Iz drvene rezbarene kutije izvadi cigaru.

Sjedne natrag u naslonjač.

Kresne upaljačem i otpuhne dim.

Puši.

Pogleda na sat.

Iz džepa kućnog ogrtača izvadi papir.

Brineta bujnih grudi sa slike pozvonit će na njegova vrata za 20 minuta. Zaista je Internet prava stvar. Pogledaš ponudu i odabereš. Roba dolazi sama na vrata. Brzo i diskretno.

Noge stavi na stol i iz drugog džepa izvadi plastičnu kutiju.

Gleda tabletu na dlanu. Nasmiješi se.

Joooj, jebal bum ju dok ne krepam! psikne.

Tabletu ubaci u usta kao da je čokoladni bombon.

Otpije gutljaj soka.

Ode do prozora.

Tri kralja su i ulice su puste.

U daljini, kao dvije voštanice, tornjevi katedrale.

Opet iz džepa izvadi papir.

Boožeee... kakve sise... A gle usta... Isuseee... koja pička!
Na lice mu se navlači pomalo groteskan osmijeh.
Zavuče ruku u trenirku.
Odmakne se korak od prozora.
Navuče zastor.
Počne drkati.
Drži papir ispred sebe.
Zgrčen, hropče.
Ah... ah... ah... ah... ah...
Sav se trese.
Mora leći.
Baci se na trosjed.
Papir sklizne niz njegova prsa na pod.
Hu...hu...hu...hu...hu...hu...hu...hu...hu...mmmh...
Do tad, brižno začesljana i zalijepljena kosa mu spuzne na rame.
Ustane i zatetura.
Zuri u stol koji se vrti kao zvrk.

Odšepesa u kupaonicu.
Istrese spermu iz dlana u lavabo.
Opere kurac.
Gleda se u ogledalo.
Zatim gurne glavu pod slavinu i pusti vodu.

Desnom rukom prebaci kosu preko čele.
Utrlja gel u kosu.
Glavu suši fenom.

Začuje zvono.

Trgne se.

Isključi fen.
Spremi kurac u gaće.
Baci jedan brzi pogled na ogledalo, duboko udahne i otvori vrata.

U stan ušeta kurva.

U dugačkoj je crnoj kožnoj jakni.
Nosi špicaste čizme s leopardovim šarama.
On procijeni da kurva nema više od 25 godina.
Ona mu pruži ruku, reče: Ja sam Barbara.
Franjo. Izvolite se raskomotit, Barbara. Hm... može u sobi, reče.

Pogleda lijevo-desno pa zatvori vrata.
Zaključa brave.

Ona je odšetala u sobu.
Pođe za njom.

Kakav prizor!
Kurva je skinula kožnjak i sad sjedi na naslonjaču.
Prekrižene noge drži ukoso podvijene pod naslonjač.
Dolčevita s velikom rupom otkriva bujni dekolte.
Minica joj se povukla sve do pičke.
Nosi mrežaste čarape.
I haltere boje vanilije.

On proguta slinu i reče: Šta ćete popit?
Čašu mineralne.

Zbuni se.
Kupio je viski, kolu, nekakav austrijski liker od čokolade i voćnu votku. Ali nema mineralnu.

Hm... bojim se da nemam mineralnu, reče.
Ništa zato. Može onda kola.

Želi odlučno, muški, otvoriti jebenu plastičnu gromadu od 2 litre.
To i učini.

Nakratko stisne zube jer ga je zaboljela ruka.

Pruži joj čašu.

Ona reče: Hvala. Šta to vi pijete?

Ma... nekakav sok.

Uzme cigaru iz pepeljare i otpuhne dim.

Zagrebe ga po grlu.

Nakašlje se.

Kurva kruži pogledom po sobi.

Imate ukusa, reče.

Hvala, promrsi i osjeti se kao idiot. Pas mater, pomisli, govorim kao kakav jebeni peder.

Ona gutne kolu i odloži čašu na stol.

Ja bi vas, gospodine, molila da prvo riješimo formalnosti. Znae na što mislim?

Molim? Ah, da, naravno, reče i iz džepa izvuce dvije novčanice od sto eura.

Izvolite, Barbara, reče i preda joj novac.

Kurva pomno razgleda novčanice pa ih spremi u torbicu s leopardovim šarama.

On ustane i ubaci cjepanicu u kamin. Strašno je zahladnjelo, reče.

Zatim otrese prašinu sa ruku i okrene se.

Ostane na trenutak bez daha.

Kurva je skinula dolčevitu i grudnjak. Sad je prignuta i polako skida čizme.

On zuri u njene sise koje su joj se ugnijezdile između bedara.

Sjedne u naslonjač.

Ona stavi nogu na rukohvat naslonjača.

Polako otkopčava haltere.

On ju drhtavom rukom pomiluje po listu.

Ona se okrene i svuče minicu.

Sagne se.

Gaćice joj uđu u pičku.

Kažiprstom prelazi preko usmina.

On zuri u njene jarko crvene nokte.

Pa ustane.

Skine ogrtač. Trenirku. Majicu.

Uvuče omlohavljeni trbuščić.

Gleda nabrekli kurac.

Ona klekne.

Draži ga dugačkim noktima po jajima.

Navuče mu kurton.

On proguta slinu koja mu neprestano ispunjava usta.

Snažno ju primi za kosu i zabije joj kurac u usta.

Ona trgne glavom.

Zatim izvadi kurac iz njenih usta i gurne je na krevet.

Zarije lice u pičku.

Zubima trga gaćice.

Liže i guta toplu izlučevinu.

Cucla joj klitoris.

Grize joj bedra.

Rukama joj gnjete te veličanstvene sise.

Kurva zastenje.

Okrene ju na trbuh.

Ona raširi noge i podigne guzu.

Zabije joj ga.

Ona opet zastenje. Teško diše.

On je životinjski nabija.

Slina mu curi niz bradu i vrat.

Zajapurio se.

Osjeća vrtoglavicu.

Kroz glavu mu struje slike iz momačkih dana. Kad su ga djevojke odbijale. Kad je kasnije oženio onu svoju rugobu. Ono dlakavo, glupo čudovište. Kad...

Odjednom se protrese čitavim tijelom.

Ostaje bez zraka.

Hropče.

Kurva ga zbaci sa sebe.

Iskoči iz kreveta.

Gleda ga onako zgrčenog.

On se opet snažno protrese.

Sad ima razjapljena usta, kao da se sprema duuuuugo zijevati...

Kurva se odjene i ode do regala.

Iz video kamere izvuče kazetu.

Ispije kolu i kazetu i čašu ugura u torbicu.

Ugleda trokutasti vrh papira koji viri ispod kreveta.

Gleda svoju sliku.

Presavije papir i iziđe iz stana.

Klizne u kožno sjedalo mercedesa.

Zapali cigaretu.

Iz torbice izvadi novac i preda ga čovjeku za volanom.

Ovo je, izgleda, bilo lako? Ha? reče tip.

Tako, tako...

Iz zvučnika njače Severina.

Veljko, častiš me s jednim viskijem?

On zijevne.

Može, reče. Gdje hoćeš?

* * *

sve će bit okej.
kažu političari pa dodaju
da se još malo strpimo.
da je bolja budućnost pred vratima.
da samo trebamo otvorit vrata.
i zgrabit ju za vrat kao da je zec ili kokoš.

kažu da narod nije svjestan koliko mu je zapravo dobro.
da je narod nezahvalan.
da hoće sad i hoće sve.

kažu da je nemoguće imati baš sve ono
što se reklamira na jumbo plakatima.

kažu da ćemo imati strašne autoputove.
dugačke zmijolike vijadukte.
kolosalne mostove.
široke prozračne tunele.

kažu da ćemo na moru biti za sat i nešto.
da će svatko moći blagovati jastoge i škampe.
piti vrhunski dingač.
da će svatko bit lijep i mlad u lijepoj našoj.

kažu ovo i kažu ono.
ministri su nasmiješeni.
ministrice zabacuju glavama.
i vrte prstenje na dugim bijelim prstima.

* * *

u potkrovlju je 49 stupnjeva.

Ipak, ni to me neće izmamiti van. među ljude.

zato fino ležim na kauču.

pušim travu.

pijuckam ledeni čaj.

slušam ventilator.

čitam upute za pakleni stroj.

pokušavam zaspati ali imam posla s gadnim pjesnikom.

drži me budnim i mene već pomalo hvata neka panika.

pa neću valjda pročitati cijelu knjigu u komadu?

moram priznati da mi se takvo što desilo tek nekoliko puta.

iako me trava lijepi za postelju.

iako mi vrijeme postaje nadrealistički pojam.

iako hrvatski navijači u direktnom prijenosu upravo demoliraju neki stadion.

iako ta rulja ima jebeno velik kolektivni mozak.

ja čitam upute za pakleni stroj.

ja svjedočim kretanju pauka na koricama knjige.

i čekam trenutak kad ću pauka fosilizirati u središtu rečenice.

* * *

ja sam postao alkos kad sam prestao piti vodu.

kao što vidiš iza svakog fenomena krije se veoma prozaičan razlog.

ovo hoću reći:

jučer sam se, recimo, sjeban kretao potkrovljem u kojem je bilo neizdrživo vruće.

otvorio sam frižider i pobjesnio: osim otvorene konzerve paštete ničeg drugog nije bilo.

mislim, ničeg čime bi utažio žeđ a u dućan nisam imao volje otići a popiti čašu vode bio mi je prevelik izazov.

zapravo, bilo me je užasno strah što je, priznaj, neobjašnjivo.

* * *

ona

ne propušta pročitati horoskop.

i uvijek kad popije kavu okrene šalicu.

život joj je pepeljast kostim u kojem odlazi na posao.

neke ljude

jednostavno

ni tragedija

neće.

* * *

sjedim za stolom u kuhinji.
čitam priču u subotnjem jutarnjem listu.

ona pere suđe.

završivši s pričom zapalim cigaretu.
otpijem gutljaj vina.

sve mogu raditi:
kuhat, usisavat, brisat prašinu, ići na plac, itsl.
ali prati suđe jednostavno ne mogu.
kad sam živio solo kuhinja mi je bila kontejner za smeće.

ona je u bedu.
a kad je takva šuti.

čujte, nije to ni tako loše.
ipak, htio bih ju oraspoložit a ne znam kako.
to i meni samome rijetko uspijeva.

kažem joj: dokle misliš biti u bedu?

ona kaže: nisam u bedu.

gruntam što bih rekao pa kažem: hoćemo do jaruna?

pa se ugrizem za usnu.
mrzim jarun.
mrzim rolere.
mrzim starce koji trčeći nabijaju kondiciju.
mrzim ćelavce u kabrioletima.
mrzim bildere koji svršavaju na svoje bicepse.
mrzim voajere koji skriveni iza sunčanih naočala zirkaju djevojčice.
mrzim ribiče koji mrze ostale.
mrzim ostale koji ne daju mira ribičima.

ona se okrene prema meni, kaže: da odemo s biciklima?

pa da, kažem

super.

pomislim, mario koji si ti kreten.

mogao si piti vino.

mogao si popušiti joint.

mogao si slušati tita & tarantulu.

mogao si lijepo provesti zadnji dan godišnjeg odmora.

* * *

ljudi moji
čuda se doista događaju.
čitam u časopisu za kulturu
da je jedan advokat ostavio
fiškaliju
i krenuo izdavati knjige.

kuća mu se zove
LOM.
a on se zove
Flavio Rigonat.
griješite ako mislite da tip objavljuje
kamilicu.
Coelha
Bacha
i njima slične
(o)čajne pisce.
ne.
tip objavljuje sve same
tripove.
D. Mihailovića.
Bukowskog.
Stevensona.
Salinger.

recimo da mu jebeno
zavidim
na
kolokvijalno rečeno
jajima.

* * *

dan je počeo obećavajući.

dobro sam se naspavao.

nisam zateturao na putu do kupaonice.

nije mi bilo mrsko oprati zube.

nije mi smetao oštar miris koji se širio iz školjaka koje je moja žena izronila iz mora.

a koje se sada suše u lavoru.

skuhao sam kavu.

sjeo za kuhinjski stol.

listao neki stari feral.

čak mi ni susjed nije išao na živce.

iako čovjek ima čudan poriv da kruži oko kuće s fleksericom u ruci i po čitave dane ne da nikome mira.

imam osjećaj da bi taj čovjek najradije srušio kuću koju je nedavno podigao.

pa da lijepo krene ispočetka.

čujte, ponekad zna biti jebeno kad vam se snovi ostvare.

nakon nekog vremena u kuhinju je ušla moja žena.

sjela je za stol.

zijevnula.

ekipa iz south parka na majici joj se zgužvala između dojki.

rekla je: kako možeš pušiti na prazan želudac?

i još: napravi mi mlijeko s pahuljicama.

ustao sam, otvorio frižider, izvadio karton mlijeka

rekao: kako možeš jesti a još nisi ni budna?

ne drobi, odbrusila je

čuperak kose joj se namakao u mlijeku dok je jela

dobro jutro, gospodine kos, rekao sam kosu koji je sletio na ogradu balkona.

on je izvrnuo glavu.

promatrao me neko vrijeme.

onda je poskočio par puta i prije nego je otprhnuo
ispustio je drek na ogradu.

kad je završila s doručkom rekla je: napravi mi nescafe.

pomislio sam: eto, to se zove moderna, emancipirana žena.

nema tu puno spike.

nema tu ovo ili ono.

što će tek biti kad dobijemo dijete?

* * *

eto, na moru smo.

samo što sam ušao u apartman
pobacao stvari po krevetu
ona je već spremna za plažu:
na glavi slamnati šeširić
u ruci maska s dihalicom.

ništa nije rekla dok je izlazila.
vidio sam kako trči strmom uličicom.
rukom pridržavajući to smiješno pokrivalo.

malo sam se promuvao sobom i kuhinjom.
izišao na balkon s dobrim pogledom na zid susjedne kuće.

to volim: hladovinu i nemogućnost da me itko vidi kako sjedim i pijem.

otišao sam u dućan.
uzeo gajbu piva.
pokušao nažicat prodavačicu da mi ne naplati kauciju.
ne može, šjor, rekla je nekim čudnim piskutavim glasom.
dobro, rekao sam, za sedam dana ću doći po pare.
e, psiknula je.

nikad na more ne nosim knjige.
za mene ne postoji stravičnije slike od nekog koji čita knjigu ispod tamarisa.
osim ako mu to ne služi kao kamuflaža za zirkanje komada preko njenih korica.
to poštujem, ipak svi mi imamo žene i znamo kako je to ponekad teško.

iznio sam kuhinjski stol na balkon.
zapalio pljugu.
otvorio bocu.
gutnuo dobar gutljaj.

zadrijemao sam.

ipak sam kroz san čuo štekatanje ribarskog broda na pučini.
kliktanje galebova.
strane turista koji su se negdje žestoko nadglasavali.

iz drijemeža me prenulo pištanje mobitela.

pa gdje si? pisalo je
evo me, napisao sam

ugasio sam mobitel
spremio ga u ladicu nahtkasla.

ja ne volim more.
gledati pučinu me guši.
osjećam se klaustrofobično.
hvata me neka panična tuga.
strah me te vode.
tog užasnog sunca.
tih ljudi.
dok mojoj ženi, čini mi se, i djeca zamjeraju na oduševljenju.
ona gradi kule u pijesku.
izranja zvijezdače i školjke.
skače s mola na glavu.
praćaka se.
legne na luftmadrac i rješava križaljku.
onda dovesla rukama do obale, poljubi me, otpije mineralnu i sjuri se niz tobogan natrag u
more.

pomišljam kako sam jadan.

i tako.
šiltericu sam nabio na glavu.
uzeo sunčane naočale i walkman.

spustio sam se do plaže.
sjeo na zidić.
izvadio iz ruksaka bocu piva.
zapalio cigaretu.

ona je dotrčala, poljubila me, pokapala me morem i rekla:
trebala bih negdje kupiti peraje.

ništa nisam rekao.

onda je, kao na špici sapunice, dotrčala do mora i bacila se na glavu.

neka obitelj do mene je upravo blagovala mortadelu, sir i špek.
korpulentni gazda je teško uzdisao nabadajući čačkalicom kockice špeka i komade rajčice.
povremeno bi zastao, pogledao zagonetno u daljinu.
onda bi posegnuo u prijenosni frižider i izvadio limenku orošenog budweisera.

uh, kako sam mu zavidio.

ma kurac bi ja pio naše pivo, ali sve što imalo vrijedi za mene je preskupo.

nekako posramljen, otpio sam gutljaj iz boce i sakrio ju među noge.

onda sam stisnuo play na walkmanu.

čujte, slijedećih šest dana bio je replay.

osim što je peti dan padala kiša.
i more je bilo tekuće olovo.
i nebo je bilo blještava aluminijska folija.
i ljudi su bili tužni.

ŠTO TI MISLIŠ?

Probudila ga je cika susjedove djece.

Ustao je i zateturao.

Prije spavanja popužio je dva jointa, popio dva piva.

Doteturao je do kupaonice. Umio se, oprao zube.

Ima li išta stvarnije od slike u ogledalu?

Ti sivoplavi podočnjaci su tu.

I zakrvavljene oči zure u zakrvavljene oči.

Uzdahnuo je, ugasio svjetlo i izišao.

Pogledao je lijevo pa desno.

Svaki put kad je napušten, taj hodnik mu izgleda kraći i uži.

Izgleda mu, otprilike, kao njegov život.

Sjeo je za kuhinjski stol.

Jedno je vrijeme zurio kroz prozor.

Vani ništa nova. Pomislio je kako je stvarnost kazna. Božja ili tako nekako. Ili nije? Ne zna.

Posljednjih godina sumnja u sve što vidi. U sve što ga okružuje. Pogotovo sumnja u susjede.

U ljude, općenito. Čini mu se da mu se ti ljudi žele previše približiti i to bez nekog jasnog

razloga. Onako, bez veze. Kao, ljudi smo i susjedi, pa je red da se upoznamo. Da znamo

nešto jedni o drugima. K tome, mi smo kršćani, zar ne? A u zadnje vrijeme kršćani polako

radikaliziraju svoj pristup Bogu i čovjeku. Svećenici su sad slobodni djelovati. Oni imaju zakonsku osnovu za to. Oni imaju ustavno pravo doći čovjeku. Propovijedati mu svoj nauk.

Pričati priče. Ali on ne voli priče. On ne voli fikciju ali, s druge strane, ni stvarnost mu nije

baš nešto naročito. Zapravo, njemu najviše treba odmor. I to dugogodišnji, temeljit odmor.

Od svega, ponajviše, čini mu se, od njega samog. Već duže vrijeme osjeća da njegov život

ide, kako se ono otrcano kaže, u krivom smjeru.

Skuhao si je jaku kavu i vratio se u sobu.

Sjeo je u naslonjač.

Već petnaest godina je podstanar.

Nagledao se on svakojakih rupa, svakojakih sobičaka. Svakojakih gazda. U tom

dugogodišnjem iskustvu najčudnije je to što su najopakiji iznajmljivači tih rupa bili ujedno i

veliki vjernici. Sad zna ovo: ako u stanu koji se iznajmljuje ugledate raspelo na

zidu, zahvalite se iznajmljivačima i krenite dalje u potragu. Iza raspela se obično kriju, najblaže rečeno, ljudi sumnjivih namjera. Ljudi s iščašenim promišljanjima. Ali, s vrlo istančanim smislom za novac. Naravno, nije to loše ako za uzvrat nudite nešto, a ne samo ofucani namještaj i pljesnive zidove.

Srkao je kavu i pušio.

Povremeno bi pogledao u crni ekran televizora. U crni monitor kompjutora.

Nije mu se gledao program. Nije mu bilo do pisanja.

Nije mu bilo ni do čega drugog osim do odmora.

Ovo zvuči glupo ali nije mu bilo baš jasno kako bi trebao izgledati taj odmor. Kako se to čovjek odmara?

Iz ladice pisaćeg stola izvadio je rizle i smotuljak trave.

Pušio je i zurio u zid.

Osjetio je kako tone u naslonjač.

Proveo je u tom stanju cijelo poslijepodne.

Glad ga je natjerala da ustane.

Doteturao je do kuhinje.

Iz frižidera je izvadio pola kuhanog pileta i zdjelicu s umakom od rajčice.

Sve je pojeo.

Neko je vrijeme zurio u pileće koščice. U fleke na stolnjaku. U svoje masne prste.

Pomislio je kako je zaista čudno što čovjek jede meso. Ali, još je čudnije što je svjestan da ne valja ubijati druga bića zato da ih se pojede.

Vratio se u sobu.

Stajao je neko vrijeme na sred sobe ne znajući što da učini.

Da legne? Ili bi bolje bilo da sjedne u naslonjač? Ili...

Ipak je legao na kauč, dohvatio daljinski sa stola i upalio televizor.

Baš su počele vijesti. Izborna je godina i političari jure zemljom sa škarama u rukama. Sve je vrijedno počasne vrpce i televizijskih kamera: od novog zahoda uz magistralu do tankera pogođenog bocom pjenušca.

Svi se trude zadobiti povjerenje običnog čovjeka. Običan čovjek omogućuje običnom pojedincu da taj krene prema vrhu. A na vrhu je, to znamo, moć i novac. Pitajte što je iznad tog vrha? Hm, da budem iskren, ne znam. Neki kažu da tamo obitava Bog.

Da gleda sve nas dolje i zapisuje kakav je tko bio. Dobar ili zao. Ili oboje. Ili, tako nekako. S druge strane, neki tvrde da gore nema ničega. U metafizičkom smislu. Kažu da je gore

vakuu i da ne postoji nikakav Um. Tko će znati? Znam jedino da su mnogi pokušali dokučiti tu tajnu, ali su poludjeli. Ili nisu? Možda su prije nego su se počeli baviti razrješenjem te tajne bili ludi pa su onda postali normalni? Ali, ne bih više o tome.

Pokušavao je mnogo puta, ali nikad mu nije uspjelo uhvatiti onaj trenutak tik prije sna. Ni tad nije uspio.

Spavao je mirno.

Čitavu noć okrenuo se samo jednom.

* * *

sjediti ovdje i piti.

znati da je ono najgore prošlo.

da je iza mene.

kao što mi je sada iza leđa konobarica.

koja više ne poslužuje jer čeka da odem.

da je iza mene, dakle, deset teških godina.

a preda mnom kutija cigareta i plaćeno pivo.

i pomalo bezbrižan pogled na ulicu:

lica.

prozori.

pročelja.

(slutnja da odsada počinju dobre godine.)

* * *

danas znam ovo:

život nikog ne čeka.

i naš pad je sasvim zaslužen.

jedino što nam je još preostalo

jest da nalakćeni na šank

šutke ispijamo pelinkovce.

i da na odlasku uljudno pozdravimo.

da se uvučemo u svoje podstanarske postelje.

pogledamo ligu prvaka.

navijemo budilicu.

ugasimo svjetlo.

da patetično

po uzoru na naše živote

zaželimo laku noć

samima sebi.

* * *

vrhovi nebodera.
u magli.
i dolje ljudi s kišobranima.
i pokisli psi.
i ljute babe u šlafrugima.
i muževi uz pelinkovce i sportske novosti.
i uplašene konobarice.
i vlasnici života na kredit.
i pospana djeca koju vuku u škole.
i umorni roditelji.
i vrane na lešini mačke.
i smetlari zakačeni na zelenim kamionima.
i zvižduk vozaču da stane.
i crne vreće smeća.
i smrad.
posvuda.
i strah.
od svega.

* * *

jebi ga.

puknu ti tu iglu u dupe.

i zatvore vrata.

i ti ostaneš ležati u položaju fetusa.

i pokušavaš razumjeti stvari.

i slušaš gugutku na žici.

i znaš da je ona veća od sveg živog.

k tome osjećaš dirljiv ljudski napor u borbi protiv smrti.

i onda se vrata otvore.

i polažu te na kolica kao isusa.

i oni se brinu.

i za to dobivaju novac.

i to je u redu.

kirurg je u zelenom.

i bog anesteziolog ti govori: je l osjećaš noge, mario?

i ti kažeš, ne, ništa ne osjećam.

i ne razumiješ što se događa.

zapravo, nije te baš ni briga.

čuješ smijeh.

ali, ipak te muči jedna stvar.

jedna stvar ti se nameće uporno kao jeftina kurva.

(ruke kirurga su u tvojoj utrobi i krv se prekrasno slaže sa zelenim)

jedna ti stvar nikako ne izlazi iz glave.

ta ptica na žici.

majku mu!

ali ti ne možeš vrisnuti.

i ne možeš zamahnuti rukom.

i ne vidiš pticu.

i ne čuješ ju.

i taj smijeh koji dopire odnekud.

taj užasan smijeh.

to je.

to je.

neizdrživo.

* * *

mogao bih ti pričati.
kako je to kad provodiš noći.
na ulici.
na klupi.
u čekaonici željezničkog kolodvora.

kako je to kad te voze noću.
pustim ulicama.
u policijskom autu.
a ti zuriš u prhut na policajčevoj kožnoj jakni.
i znaš da država nikad nije bila jača.
i da je ova demokracija ona jeftina kurva od jučer.
i pitaš se da li taj policajac redovno ševi ženu.

mogao bih ti pričati.
kako i nema baš neke velike razlike.
stojiš li na ovoj ili onoj strani.
zatvorske rešetke.

mogao bih ti pričati.
kako sam jednom bio sasvim prosječan.
sasvim sretan.
radnik koji ujutro odlazi na posao.
koji radi i vraća se kući (hej, kući!).
i ruča.
i pije kavu.
i puši cigarete.
i čeka nogometnu tekmu na telki.
i frendove s pivama.
i nešto trave.

* * *

ona kaže: ne mogu više ovako.
ne mogu više.
ne mogu više.

ja kažem: hej, smiri se.
hej!
hej!
ne znam, jebemti, da li da je zagrlim.
ili da ostanem ležati.
na tom madracu.
na podu.
u pičku materinu, ne ustaje mi se.

ona kaže: tebe boli kurac!
tebi ništa ne treba!
ti glumiš!
ti glumiš!
ti se bojiš!
zato si uvijek tako hladan!
tako nepodnošljivo dostojanstven!

ja kažem: daj ne gnoji.
jeboti.
ne seri.
pun mi je kurac psihoanaliza.

ona veli: ti si goli kurac!
proklinjem dan kad sam te upoznala!
pička ti materina idiotska!

ja se nalaktim.
udahnem zrak... pa samo izdahnem.
opet legnem.
zurim u svjetlo na stropu.

iz svjetlosti odjednom izrone lica:
evo hanka.
i carvera.
i fante je tu.
i burroughs.
i kiš.
i kafka.
i harms.
i hrabal.
i thomas bernhard.
i odon von horvat.
i hamsun... jebo te dragi bog, svi moji mrtvi favoriti!

ona kaže: je l ti mene uopće čuješ?
je l ti mene uopće želiš čuti?
je l tebi uopće stalo do mene?
je l životinjo?!

znam da sad ima taj užasan osmijeh na licu.

ja kažem: hoćeš li zašutjeti?
hoćeš li zašutjeti, pička ti materina?!

ona kaže: ma, marš, đubre jedno!

i ugasi svjetlo.

ja ustanem i gledam kroz prozor novozagrebačke betonske orgulje.
i čujem zvukove koji nemaju ništa s bogom.
ništa s ničim.

a ona plače u tom jebenom mraku.

* * *

probudilo te pištanje mobitela.

ustaješ iz kreveta.

razmičeš zastore.

magla je gusta kao pjena od bjelanjaka.

pereš zube.

zuriš u to izdajničko ogledalo.

u te oči.

u prve bore oko njih.

ulična žuta rasvjeta.

i ljudi pognutih glava brzaju prema autobusnom stajalištu.

i ti u koloni crnih kaputa.

počinje sipiti snijeg.

pahulje se tope na tvom licu.

ulaziš u bus.

začudo, nalaziš i slobodan stolac.

tako je tiho da se čuje tiktakanje žmigavca.

rukavom kaputa kružiš po zamagljenom prozoru.

tupo zuriš kroz tu rupicu.

pomišljaš kako bi čitav tvoj život mogao stati tamo.

* * *

soba.
u kutovima mirisne svijeće.
na zidu sjene.
ona je zarila glavu u jastuk boje neba.
on ju nabija s guza.
radio je prekovremeno.
došao kući.
večerao.
istuširao se.
razmišlja o poslu.
o svojoj šefici.
ne podnose se.
svrši.
žena gleda kako skida prezervativ.
pali tv.
počinje seks i grad.
on se tušira.
djeca su kod njenih.
ona je sretna.
sutra se ne radi.
sutra je dan mrtvih.

* * *

napokon možeš odahnuti:

ona je otišla

i, hvala bogu, ni te jebene mačke nema više.

ne znaš koga si više mrzio:

nju ili tu okatu tupu perzijanku

koja te podsjećala na domaće estradne zvjezdice

političarke u saboru

punicu itsl.

dobro

i ona sad sigurno govori svojoj mami

da si ti teško đubre

da si lijen

da ne želiš dijete

i da te, na koncu, boli kurac za običan život.

ona sad plače dok ruča sa svojim starcima

i njen otac je odahnuo jer te mrzio

i njena je majka sretna.

(da, ići će zapaliti svijeću na kamenita vrata)

sad sjediš u svom naslonjaču

pušiš joint

slušaš ramonese.

pomišljaš kako naše veze nisu ljubavne.

samo su udvojen strah od poraza.

* * *

ove ulice nezaustavljivo propadaju.

i boje s fasada se ljušte pod kišama.

i mislim da će golubovi napustiti ove krovove.

ulicama će lutati ostavljeni psi.

i mačke.

i tupi ljudi.

jedini koji će se i dalje smijati.

bit će ona govna na jumbo plakatima za vrijeme izbora.

* * *

život je pička
gospođe koja se raskrečila
na mom krevetu.

je.

love je bilo
taman za tu tavansku sobu.

ne znam.

tragikomično sam nesposoban imati nešto bolje.

ili je stvar u strahu?

uglavnom
ona je na tom krevetu koji u stvari nije moj.
(moje nije ništa u toj sobi)

sad pijemo pelinkovac
onako
ravno iz boce
i smijemo se.
(smijanje mi je uvijek išlo)

ona izgleda... pa... recimo to tako, upečatljivo.
ne, predomislio sam se.
(ipak ju neću opisati)

ona kaže, imaš lijepe oči.

ja prasnem u smijeh.

ona kaže, imaš lijepe noge.

ja se još gromoglasnije smijem.

ona kaže, imaš duha.

(valjam se po podu, slina mi curi niz bradu)

ona se smije.

(pritom udara dlanom o butinu)

zurim u njenu pičku.

life is a killer, kažem.

ona kaže, motherfucker, lud si ko moj pokojni sin.

ja kažem, od čega je umro?

od droge, ona kaže.

da smotam jedan đoks?

ona kaže, ne. mrzim drogu.

trava nije droga, kažem.

sereš, kaže.

ne serem, kažem, ozbiljno to mislim.

ona kaže, ponašaj se ko dijete.

(drusle sise joj poskakuju u ritmu smijeha)

život je kurac od ofce ako ne ostaneš dijete, kažem.

je.

ona pripaljuje cigaretu.

(kašlje)

ti si dijete, izlete joj riječi kroz otvorene kaverne.

djeca su naša budućnost, kažem.

ona plače.

Mario Brkljačić

Rođen 1966. godine u Zagrebu, gdje živi i radi. Poeziju i prozu objavljivao u časopisima i novinama. Pobjedio na SC-ovom natječaju za prvu knjigu 2003./2004. zbirkom pjesama *Gledaj me u oči*. Uvršten u izbor *Najbolje hrvatske priče 2006*. Iste godine bio je i finalist natječaja za kratku priču Večernjeg lista.

Objavio: *Nikad nije plesao pogo* (poezija, 2004), *Gledaj me u oči* (poezija, 2004), *Muha u juhi* (poezija, 2005), *Ne mogu ga gledati takvog* (poezija, 2006) i *Zujke* (roman, 2008).

Biblioteka Mali rakun

knjiga 7

Mario Brkljačić

GLEDAJ ME U OČI

© 2004 Mario Brkljačić

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2004, 2015

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Aleksandra David

Urednik

Krešimir Pintarić

ISBN 978-953-6924-21-9 (HTML)

ISBN 978-953-345-129-9 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-345-130-5 (PDF)

ISBN 978-953-345-131-2 (MOBI)

Prvo izdanje

Studentski centar, Zagreb, 2004.

**Knjiga je objavljena uz financijsku potporu
Zagrebačke banke d.d.**